

SEZAI KARAKOÇ'UN İNSANLARA EVRENSEL ÇAĞRISI

ŞAKİR DİCLEHAN*

İnsanlık, dün derin bir buhran yaşıyordu bugün de aynı sıkıntı ve buhranın sürdüğü görülmektedir. 19.yüzyıldan başlayarak İslam ülkelerinde ortaya çıkan bazı düşünür ve şairler, bu sıkıntının farkına varmış ve bunun için çares aramaya başlamışlardı.

Sezai Karakoç, ruhunu, anlamını ve kurtarıcısını arayan insanlık için, çağın şartlarını ve içinde bulunduğu durumu da göz önünde bulundurarak ilk çıkışını, “İslamın Dirilişi” isimli eseriyle yapar, yeni bir atılım ve diriliş için insanlığın beklediği büyük değişimin şart olduğunu düşünerek ve olumsuz gelişmelerin uzun ömürlü olamayacağını da göz önünde bulundurarak ve çağdaş insanın ihtiyaçlarını da hesaba katarak diriliş kozasını örmeye başlar...

Karakoç, Avrupa, Asya ve Afrika kıtalarını tahlil ederken, Rönesans'tan 20. yüzyıla kadar geçen 500 senelik zaman diliminde, “Avrupa dönemi” olduğu tespitinden sonra, Asya'nın bir ölüm dalgınlığı içinde, Afrika'nın ise, gerçek anlamıyla var olmadığını söyler. Yalnız Osmanlı devletidir ki, Asya'yı bu ölümcül durgunluktan ve geleceğini sezmişçesine Avrupalıyı taşkınlıktan kurtarmaya çalışmanın iki yüz yıllık hummasını yaşar.

Amerika ise, uzun bir süre kendi sınırları içinde kalan, zengin bir dekorla fişkırmış ikinci bir Avrupa'dır. Genel anlamda herkesin kabul ettiği şekilde, Avrupa'nın ve Amerika'nın en büyük dramı, kendini hiçbir zaman sevdirememesidir. Belki kendinden korkulmuş, çekinilmiş, hatta sahte yaltaklanmalar da görmüş, fakat hiçbir insanoğlunun sıcak bir yakınlık duygusunu elde edememiştir.

* Dr., Yazar

Karakoç, olayları ve çağı tahlil ederken, mümkün mertebe gerçekçi davranmaya ve bu konuda düşüncelerini açık bir şekilde ifade etmeye çalışır. Ona göre: “Doğu, baş ve önder olarak Batıyı da yola getirecek tek hakikat sahibidir. Nasıl geçmişte Batı Medeniyetinin kendini bulmasında İslam Medeniyeti kaynaklarından faydalanması, başlıca rol oynamışsa, Doğunun da bugün ve gelecekte, kendini bulması ve ortaya koymasında birinci müracaat kaynağı İslam olacaktır.”

Karakoç, bunun için uygarlık stokundan çok, İslam ruhu, zekâ ve ahlakına, cihat şuuruna, kısacası İslam ümanizmasına başvurmanın gerekliliğine inanır. Her şeyden önce, Medeniyeti ilkin medeniyeti yapan ve insanı önceki insandan ayıran mantık, düşünüş, duyuş ve vaziyet alış değişikliklerinin yeni bütündeki köklülük ve yapı ile sesin duyurulmasının esas alınmasını tavsiye eder.

Karakoç, tüm bu sıkıntılar karşısında dinin, temelli ve köklü bir hayat tarzını getirebileceğini, bu çağda ve gerçekte de din karakterini taşıyan tek dinin İslam olduğunu ileri sürer. “Dıştan gelen bir handikapla batmamak için, Batıyı da, Doğuyu da iyice ve sürekli olarak gözlemlemek ve her vakit onlara da İslam ruhunu telkin etmek şarttır. Kurtuluş için Kur’an’ın açtığı ve ışık tuttuğu yolu denemek gerekir.” Diyerek bize bazı tavsiyelerde bulunur...

Bugünkü İslam Dünyasının Durumu

Birinci Dünya Savaşı'na kadar İslam dünyası, yeniden ayağa kalkmasını Osmanlı Devletinden bekliyordu. Çünkü Osmanlı Devleti, son dönemlerdeki tek büyük İslam devletiydi. Kültür, politika ve ideolojik hedefleriyle bütün İslam kitle ve milletini temsil ediyordu.

Hint, Arap, Kafkas ve Orta Asya'daki devletler ile Afrika'daki Müslümanların yüzü hep Osmanlıya dönüktü. Birinci Dünya savaşına kadar Türkiye hariç bütün İslam âlemi Avrupalıların eline geçmişti.

İkinci aşama olarak kabul edebileceğimiz İkinci Dünya savaşı, Müslümanlara bağımsızlık için bir imkân verdi. Bu imkândan tam anlamıyla değilse de oldukça iyi bir ölçüde faydalanıldı ve böylece birçok İslam ülkesi bağımsızlığa kavuştu.

İkinci dönemde, İslam dünyasının siyasi bağımsızlık dönemini başarmış olmasına karşın, bu dönemde, ekonomik bağımsızlık faaliyetleri başlamış olsa da her ülke kendi ekonomik kaynaklarından yine kendisi faydalanmıştır.

Ancak burada problem birden bire derinleşmiş ve ekonomik kalkınmanın hangi sistemle ve nasıl başarılacağı konusu gündeme gelmiştir.

Kültür, ruh, ekonomik ve siyasi bağımsızlık idealini, yapısında taşıyan bütün bir diriliş atılımının yokluğu, İslam dünyasının bugünkü buhranının gerçek nedeni olmuş ve bu buhran hala da devam etmektedir.

İslam dünyasındaki temel problem, insan problemi, hayat tarzı problemi, dünya görüşü problemi ve kültür seçme problemidir. Batılıların, Müslümanların içine girmesiyle İslam'a olan güven ve inancın sarsıldığı hatta yıkıldığı görülmektedir. Yeni yetişen kadro, kurtuluşu, Batılılaşmakta görmeye başlamış ve tam anlamıyla Batıya adabte olmasına karşın, Batılılardan daha çok kendi kültürüne karşı koymuş, direnmiş ve adeta savaş açmıştır bu kültüre karşı...

Bütün mesele, kişilikli ve donanımlı bir kadronun yetişmesinde yatmaktadır. Geçen uzun zaman dilimi içinde, İslam ülkelerinde Batılılar tarafından yetiştirilmiş ikinci, üçüncü, hatta dördüncü kalite Batılı bir kadro yapısı taşıdığından, yanlış ve basitçe yorumlanmış Batı doktrinlerinin dışına çıkacak bir kafa ve yürek sağlığından yoksun bulunduğu, kritik ve reaksiyon, başkaldırma ve düşünme, direniş ve değişiş, yine Batı tipi doktrin ve ideolojiler arasında yer ve yön değiştirme şeklinde ortaya çıkmış ve içeriğini Batı kaynaklarından almayı ve buradan beslenmeyi tercih etmiştir...

Diğer yandan o dönemlerde Komünizm ya da Bilimsel Sosyalizm adı altında birtakım ideoloji ve doktrinlerden medet uman ve aydın geçinen bir kitlenin idarede söz sahibi olması, bazı İslam ülkelerinde baş göstermiştir...

İşte hemen hemen tüm İslam ülkelerinde ortaya çıkan Amerikancılık veya Rus/Çin aşkı, demokrasi veya sosyalizm, otokrazi veya anarşi düşkünlüğü ikilemi tarzında ortaya çıkan düalizmin asıl kaynağı, bu eskilerde kalmış ve çoktan olup bitmiş adaptasyondan başka bir şey değildir.

Halkların durumu ise, başka bir inceleme ve araştırma konusudur... Problem, bu adaptasyonun aydın gibi halkların da tümünü emip, eritip sindirememiş olmasından kaynaklanmakta olduğu görülmektedir.

Karakoç'a göre: "İslam halkları, aydınların içine düşen derinliksiz kuşku dönemlerinde, tarihin yedek olarak sakladığı bir güç birikintisiyle ya bizzat bu aydınlar arası savaşa, taraflardan birini tutarak katılmış ve onları kendi problemlerine ve kültürüne çekmeğe çalışmış veya ikisinin birden yıpranması psikolojisi hesabına bilinçli veya bilinçsiz yardım etmiş, arada da kendi kültür tezini getirecek ve entelektüel plana çıkaracak gerçek aydın savaş

alanına birer birer sürmeye ve bu inanç erlerinden bir kadro doğurmaya çalışmıştır...”

Dünyanın bütün aydınlarını, ölüm sularında can çekişmenin arefesinde, kara düşler içinde, kâbusun yere batan hafakanında bunalan çağımız insanını bütüncül olmaya, medeniyet olgusuna yeniden eğilmeye, tarihe ön koşulsuz, saplantısız ve ön yargısız yeniden bakmaya, yani dirilişe çağırmaya gerek duyan Karakoç yazdığı “İslamın Dirilişi” isimli ilk eserinde... Bu çağırışı yaparken öncelikle meseleyi, “medeniyet” ve “tarih” perspektifinden bir bütün olarak ele almayı ve konuya bu açıdan bakmayı yeğlemiştir.

Karakoç’a göre: “Çağımızda insanlığı temelden sarsan bunalımı hecele-yebilmek, içine saplandığımız tarih karanlığını aşip bir parça önümüzü görebilmek için kaynağa kadar gitmek ve kaynak eleştirisinde bulunmak zorundayız.” Bunun için de son beş yüz yıllık tarihi dönem içinde insanlığı, inanç, düşünce, bilim, sanat ve edebiyatta olduğu gibi ahlak ve yaşama yön-temleri ve biçimleri bakımından da bugünlere getirmiş olan ve tarihi atılım olarak nitelendirilen Rönesans’ın özü, artık çağımızda insanlığın ağırlığını kaldıramaz hale gelmiştir,

Yapı, temelinden sarsılmaya ve çatı, ortasından yarılmaya başlayınca, insanlık, Rönesans’ı eleştirme ihtiyacını duymaya başlamıştır. Rönesans temelli hayat, Batıdan taşıp bütün insanlığa yaymak durumuna geldiğinde, ölüm kalım sınavına katılmayla karşı karşıya kalan insanlık, uyanmaya başlamış ve bazı eksiklikleri görmeye başlamıştır.

Batıdan hesap sorma gücüne ermeğe çalışmakla yetinmeyip Roma’ya başkaldıran köleler gibi ondan bir parça hak ve bir parça hürriyet isteğini dillendirmenin bir sorumluluk olduğunu idrak etmiştir.

Bugün insanlık, kölelerin Roma’ya isyanı gibi bir isyan içindedir. Batıya özeniş ve Batılaşıp gibi görünen şey, aslında Batının silahıyla donanmak, Batı gücüne kavuşmak, sonradan da Batının etkisinden kurtulmak arzusunun görünüşlerinde başka şey değildir...

Batı etkisinden kurtulma durumuyla karşı karşıya gelince, peki ne olacaktır? Bu durum, şimdiden bilinmez ve kestirilemez, ancak şu kadarı söylenebilir ki, insanlığın varacağı yaşama ortamı, Batı uygarlığının bir açılım veya geniş adaptasyonundan ibaret olamayacaktır.

Karakoç, gelmekte olan yeni bir uygarlık ve insanlık inancıyla yola çıkarak ve kalem oynatarak: “Bunun ruhlarda bir iz bırakacak ve insanlık yeni bir medeniyet konumuna gelince de büsbütün kaybolmayacaktır” der.

İnsanlığın Batıya başkaldırışı, kölelerin Roma'ya başkaldırışı cinsinden bir amaç gütmekle beraber, iç ve dış şartları, hacmi ve etkisi bakımından farklılık göstermesi doğaldır. Köle kişilerin yerine köleleştirilmek istenen milletler, başkaldırma planındadırlar.

Eskiden Roma'da yerinden yurdundan ve geçmişinden koparılmış kişilerin başkaldırışı söz konusuysen, şimdilerde ise, yerlerin ve yurtların başkaldırışı söz konusudur. Yerleri ve yurtları, geçmişleri ve tarihleri olan eski uygarlıkların mirasçıları uyanmaya başlamış ve Batının karşısına dur! Demek için dikilmenin ilk şafak aydınlığı alanına girmişlerdir.

Düşüncede Diriliş

İslam halklarının yeniden kendilerini bulmaları için inançta dirilişin gerçekleşmesi, her şeyden önce “bir aydın kitlesi”nin gelmesi ve bu kesimin ortaya çıkması için de düşünce dirilişinin gerçekleşmesinin şart olduğuna ileri sürer Karakoç... Çünkü ona göre, düşüncede diriliş olmaksızın, duyuşta, duyarlıkta, sanat ve edebiyatta diriliş olmaz.

Çağımız, bir ideoloji çağıdır. Demokrasi ve Asya ülkelerinde yürürlüğe konan sistemler karşısında Müslümanların kendi tezleriyle ortaya çıkmaları şarttır. İslam ülkelerinde, idealist bir nesil ve inançlı bir toplumu örnek için çağın başında Türkiye coğrafyasında Bediüzzaman Said Nursi, Mehmet Akif, daha sonra Necip Fazıl, Mısır'da Seyit Kutup, Muhammed Kutup ve arkadaşları, Pakistan'da Mevdudi ve Nedvi, Kuzey Afrika'da Malik Bin Nebi ve daha birçok yazar, düşünür ve şair, çağın İslam düşünce hareketini yürütmüşlerdi...

İslam insanının kültür, politika ve ekonomide Batı köleliğinden kurtulması için bir düşünce hareketine, -buna düşünce cihadı da diyebiliriz- yer yer ve ülke ülke girişmişlerde bulunmuşlardı bu değerli şair, aksiyon ve düşünce adamları...

20. yüzyılın ortalarında bu çizgide yürüyen Sezai Karakoç, İslam'ın geçirdiği mahkûmluk yıllarından sonra ülkenin tekrar ayağa kalkması için eserler kaleme almış, mücadele etmiş, ileri atılmış ve İslam dünyasını uyarmayı kendisine bir görev bilmiştir.

Sanat, şiir ve düşünceye, ayrıca umut, şevk, heyecan ve aşk katmayı da başarmıştır Karakoç... İdealist bir neslin, özellikle gençliğin yetişmesi için elinden geleni yapmaktan geri kalmamıştır... Bunun için de, “İSLAMIN DİRİLİŞİ” adı altında, adeta evrensel bir çağrıda bulunmuştur.

Karakoç'a göre, "insanlık sürekli olarak yenilene yenilene gidecektir. Fakat bu yenilenme, hep eskinin süreği olarak gelişmesi gerekir. Böylece eskinin yıkıntılarını ayıklama, eskimeyeni, yıkılmayanı, toz toprak altında sapa-sağlam duranı ortaya çıkarmaya yarayacaktır, yoksa geçmişin mirasını toptan redde ve inkâra değil."

Eski uygarlıkları, bir kenara bırakmak, onları unutmak ya da tarihin tozlu rafları arasına terk etmek doğru değildir. Eski uygarlıklar, adeta insanın ruhu gibidirler. İnsan başarısının sergi ve kanıtları, insan çilesinin vazgeçilmez hikâyeleridirler.

Mezopotamya, Mısır, Grek, Roma, İslam ve Rönesans sonrası Batı Medeniyetleri, insanlığın bir akış içinde kendini gerçekleştirdiğinin vazgeçilmez birer öyküleridir. Bu medeniyet akışının içinde Karakoç'a göre: "İki çizgi çatışmıştır. Gerçek ve yalan, ak ve kara, inanç ve inkâr, adalet ve zulüm, Peygamber ve Tiranlar karşı karşıya gelmişler, bir bölümünü medeniyetin pozitif yanını örerken, öbür bölümü, negatif yanını yaşatmaya çalışmıştır."

İnsanlık, tekrar bir medeniyet muhasebesini yapmak ve peygamberlerin yolu olan "Hakikat Medeniyeti" ne dönerek yenilenmek, tazelenmek, yeni bir ruh ve hayat kazanmak, dirilmek zorundadır. İnsanlığın ruhu da bu yenden doğuşa gebe dir Karakoç'a göre... Bunun için çağımızda bölge bölge diriliş değil, bütün insanlığın dirilişi söz konusu olmaya başlamıştır. Dolayısıyla Karakoç, evrensel bir çağrı gereği duyar.

Evrensel Çağrı

Karakoç, çağrısını, İnsana, Müslümana, Yahudiye, Hıristiyan, Doğulu-lara ve Afrikalılara, son olarak da Din ve Tanrı Tanımayanlar'a yapar. Bunu yaparken de çok titiz davranır, edebi bir dil ve üslup içinde yapar tüm bu çağrılarını...

İnsana Çağrı

Sezai Karakoç, 1967 yılında yazdığı "İslamın Dirilişi" isimli eserleriyle ortaya çıkarken İslam'ın bir kere de insanı çağırdığını hatırlatar: "Bakalım insan, bu çağrıya yabancı ve ilgisiz kalacak mı?" Diye bir soru sorar: "Hemen bir dağa bitişik aydınlık bir kasabada çeşmelerin gün doğmadan insanı çağırışı gibi, baharda tarlaların çiftçiyi çağırışı gibi, şubat ayında sonsuz kar ovasının gece yarısında oyuna doymamış çocukları, arkadaşlarının dili ve sesiyle çağırışı gibi, Martın çağırışı gibi, Haziranın çağırışı gibi, İslâm, insanı çağırıyor."

Bakalım insan, bu çağrıya yabancı ve ilgisiz kalacak mı?

Batıya koşan Afrika'yı, İslâm, Doğuya çağırıyor. Bir gecenin ayak yürüyüşüyle koşan siyah ırkı, İslâm, seher aydınlığına çağırıyor. Doğuda duran Çini, Batıya çekiyor.

Bakalım, bütün bir insanlık, Merkezde İslâm'da toplanacak mı?

Müslüman babadan ve Müslüman anadan gelen, dünya kütüklerine Müslüman diye kayıtlı, birbirini Müslüman adıyla çağırın, ama İslâm hariç, kaç yol ve kaç yön varsa o yöne doğrulan ve yola dalan, kurt görmüş koyun sürüsü gibi bir Doğuya bir Batıya koşuşan Müslüman kütleyi, İslâm, yeni bir dirilişe çağırıyor. Bir paradoks dilini kullanarak diyelim, vakit gelsin görelim, Müslümanlar, İslâm'ın çağrısına kulak verecek mi?

Batı Medeniyetleri sonbahar yapraklarını döktü. Her yer güneşte yanmış yaprak kızılığında. Akşam geldi, dağlar kurşunlaştı. İnsan bir kere daha o yakıcı yalnızlığını duyuyor.

Dağların, kâğıt tomarları gibi bir toplanmadığı kalmış, suların bir yedi kat yerin dibine batmadığı kalmış, buğday başaklarının bir saman bitkisi olmasına ramak kalmış. Makinayla insanın ikiz kardeş olması gün meselesi. İnsansa, kurtarıcı çağırını duymamakta direniyor.”

Müslümana Çağrı

Sezai Karakoç, ikinci çağrısını Müslümana yapar. “İslâm önce Müslüman-ı çağıracaktır elbet. O, her şeyden önce, Müslümanın kendine dönmesi için yükseltilmiş bir sestir. Av ve savaştan önce av ve savaş borusu öter. Boru çalınır ve avın olsun, savaşın olsun bütün üyeleri ilkin kulak kabartırlar, sonra, önceden konuşulmuşçasına bir yerde toplanırlar.

Sonra av başlar. Hakikatin eşsiz avında insanı avlamak için av ve savaş güçleri olan gerçek inanmışlar kadrosunun oluşması gerekir. Bu kadronun yapı kaynağı elbet Müslümanlardır. Fark fark İslâm'dan uzaklaşmış ta olsa, yine av kokusu ve savaş tozu onların üstündedir. Kimileri baba katında... Müslümandırlar, kimileri dede katında. Kimilerinde Müslümanlık bir folklor, kimilerinde sararmış bir vesika, hatta kimilerinde utanç ta olsa, bu kutsal mirasın taşıyıcıları yine de onlardır. O ki, av borusunun sesini duyunca çoktan unutmış gibi oldukları bu ses çok tatlı anılarla onların yüreklerinde geçmiş ve kaybolmuş mutlu zamanı canlandırır ve diriltir. İçlerinde artık yosun bağladıkları yatakları dürsünler ve kendilerine dönsünler. Müslümanın kendine dönmesi kültür ve medeniyet hamlesini yeni baştan

İslâm'a ayarlaması demektir. Bunun da en büyük belirtisi, düşüncesi onun kültürüyle yoğrulacak, keskinleşecek ve tazelenecek, davranışı, İslâm'ın çizgisinde gelişecek ve onun cihat ve aksiyonunu yükleneyecektir. Yüreği, İslâm içtenliğiyle kabarcak, yaşantısı İslâm yaşantısı olacak, çağı, İslâm'ın değer yargılarıyla yorumlayacak, sorumluluğu İslâmcı bir anlam kazanacaktır. Bu bir çile demektir. Müslümanların İslâm'a yeniden dönüşleri, Kur'an'ı yeniden bulmaları, hadisi ve sünneti yeniden anlamaları, klâsik İslâm düşünce ve teorisini, çağdaş İslâm düşüncesini, tarihî İslâm pratiğini şura getirmeleri demek olacaktır.

Gelenekleşmiş bölümler yıkılacak, çatışmalar durdurulacak, sapmalar düzeltilecek, yeni, diri bir İslâm insanı ortaya konacaktır. Bu insan, bütün hayatını İslâm'ın dirilişine adayacaktır. Bu ülkelerden, bütün dünyanın gözü oralara çevrilecek şekilde İslâm yeniden fışkıracaktır. Bunlar, ikinci ilkler olacaktır. Müslümanların kendine dönüşmesi, başka bir kültüre dönüşmelerinden belki daha güç, ama tek kurtuluş umutları olacaktır. Bu ne bir doğal gelişmeyle, ne de bir devrimle olabilir. Bu olsa olsa, üstün, derin ve samimî bir sesin çağırışıyla başlayan köklü bir dirilişle olur. Bunun şartları yeni bir diriliş kadar komplekstir. Ama baharda toprağın kabarmasını hiç bir güç durduramaz ve geri çeviremez. Sabah geldi mi uyuyan her canlı da mutlaka uyanacaktır. Sûr çalındı mı bütün ölümler de dirilecektir. Yaratıcının vaat ettiği geri döndürülemez bir kader şartı ve dönümüdür bu.

Tarihin bütün yükü bu neslin omuzlarındadır. Bunu yüklenen var olacaktır. İslâm'ın Müslümanlara çağrısı, bu ağır ama şanlı yükü omuzlamaya çağrıdır.

Müslüman, birleş. Bir tek el, bir tek gövde ol. Bir tek şuur ör. Sımsıkı birliğe ermeden, lâmban yanmaz. Tüten bacalar, akşamları yanan lâmbalar, oda ışıkları, hep aynı ailenin bacaları ve lâmbaları gibi olsun.

Erdemlikte en yüce olmalısın ki, peşin hükümle seni aşağı görmeye gelen kendi aşağılığını görsün.

Müslüman, İslâm'ı öyle sağ ve diri, canlı yaşa ki, seni öldürmeye gelen sende dirilsin.”

Yahudiye Çağrı

Karakoç, Yahudi'ye çağrıyı değişik bir tarzda yapar. Ona göre: “Yahudiler, binlerce yıldır bir Mesih (Diriltici) beklerler. Onlara göre, bu diriltici gelecek ve onları kurtaracaktır. Bu, Mısır ve Babil esaretleri zamanında doğmuş,

bu esaretlerden kurtulduktan sonra da ortadan kalkmamış bir inançtır. Hâl-buki bir değil birçok kurtarıcı gelmiş ama onlar ırk gururları ve tarihi saplantıları yüzünden onları inkâr etmişlerdir. Maddî bakımdan kurtarıcı bekliyorlarsa niçin bekliyorlar, dünya nimetleri bütün onların elindedir. Siyasî bakımdan bekliyorlarsa niçin bekliyorlar, aşağı yukarı gizlice dünyayı idare edenler onlardır, gizli dünya devletini kuranlar onlardır. Yurt istiyorlarsa, çağın en büyük faciasını bir fantezi uğruna işlemekten çekinmeyerek bir milyon Müslümanı yurtlarından kovmuş ve oraya yerleşmişlerdir.

Din ve iç dünya açısından bekliyorlarsa—ki, bunu asla kabul etmeyeceklerdir—, o kurtarıcı gelmiştir. İşte İslâm. Dinleri donmuş ve katılaşmış, kapalı bir din halini almıştır. Dünyanın bütün güçlerini kendileri ellerinde bulundurdukları ve dünya acılar içinde kıvrandığı halde ne din, ne madde güçleriyle buna bir çare bulmaya çalışmaktadırlar. Yüreklere katılaşmış, daha kötüsü marazilemiştir. Irk gururu onlara insancıl olmanın bütün yollarını tıkamıştır.

Hz Musa'nın parmağı Kur'an'ı işaret ediyordu. Dünyanın bütün güçlerini ellerinde bulundurdukları halde, dinlerine en ufak bir ilgi devşiremiyorlar, dinleri böylesine ırklarıyla kaynaşmıştır.

Yahudi ırkı, kendisi istemese bile, insanlığın durumundan ötürü büyük bir değişikliğe uğramak zorundadır. Son çağlarda bütün ihtilâl ve devrimlerde oynadığı rolle insanlığa ancak negatif yönden entegre olmuştur. Bu tarihî gerçek onun insanlığa olan ihtiyacının şiddetini göstermiş ama çare ve şifasını verememiş, hatta insanlıkla Yahudiliğin arasını onarmayı daha da güçleştirmiştir.

İşte İslâm, namaz ve oruç, öte dünya inancı, bütün insanlık gibi Yahudiliği de hakikate, kurtuluşa, kurtulduktan sonra da kurtarmaya çağırıyor.

Hazret-i İbrahim'in çoktan kaybettikleri izini bu yolda bulacaklardır, arasalar.”

Hıristiyana Çağrı

Yahudilerle Hıristiyanlar arasında fark şurada: Yahudiler Tanrının kendilerine ait olduğuna inanırken Hıristiyanlar, sözde daha alçakgönüllü davranarak Tanrının değil de oğlunun kendilerini kurtardığına inanırlar. İslâm onlara anlatmıştır: Tanrı ne yalnız onlara, ne yalnız bunlara ait, hepimize aittir. Daha doğrusu, biz, bütün insanlar ve yaratılmış ne varsa, hatta yokluk

dünyası bile yalnız O'na aittir. O'nun tasarrufundadır. İnsanlar arasında hiç bir kişi, hiç bir ırk, hiç bir topluluk, hiç bir kütleye

Tanrılığın bakımından bir ayırım gözetmemiştir. Oğlusa yoktur. Bununla bir yakınlık sembolize ediliyorsa, baba-oğul parabolüne ne ihtiyaç var? Şüphe yok ki, Allah, insana, bir babanın oğluna yakın olmasından daha yakındır. Hatta bir insanın kendine bile kendisinden daha yakındır. “Biz size şah damarınızdan daha yakınız” âyeti bunu gösteriyor.

Bütün bir entellektüel dünyasıyla bu derece gevşek bir ilgiye sahip bir din insanlığı kurtarmak iddiasında daha fazla direnemez. Nitekim Papalık, Hıristiyanlığın ölümü demek olan komünizme bir taviz vermek zorunda kalmıştır.

Batı dünyasında, hatta Doğu Hıristiyanlık dünyasında yeni bir din devrimine büyük ihtiyaç vardır.

Bu devrim, Yaraticıyı tam bir tevhit ve tenzihle kabul etmekten başka ne olabilir? Yani İslâm'a dönmekten, İslâm'ın çağırışına uymaktan, bütün peygamberleri tanımaktan başka. Sağlam bir öte ve ebedilik inancı olmadan din din olabilir mi? Yahudiler öteye inanmazlar.

Hıristiyanların öte inancı ise, bir fanteziden öteye gitmez. Hesap verme suurunu, karşılık görme inancını taşımazlar. Bu metafizik temel olmadan dinlerinin din olarak ayakta durmasına ve etkili olmasına da imkân elbet bulunmaz. Yahudiliğe olduğu gibi Hıristiyanlığa da yönelen İslâm'ın çağırışı diyor ki: Gelin gelin, gerçek Allah inancı etrafında toplanalım.

Gelin gelin, öteye inanalım.

Gelin gelin, hesap vermeye hazır olalım.

Gelin gelin, bütün kitapları tanıyalım.

Gelin gelin, bütün peygamberleri birlikte selamlayalım.

Gelin gelin, şeytanla, tanrı ve din tanımazlarla, kötülükle elbirliğiyle savaşalım.

Gelin gelin, Allah'ın görünmez dünyasının kudret erleri olan meleklerle inanalım ve onların yardımıyla donanalım.

Doğululara ve Afrikalılara Çağrı

Batılılaşırken veya Batılılaşmanın başka bir türü olan sosyalizm yönüne saparken kendi gelenek ve dinlerinden de sıyrılan doğulu birçok ülke, en geç önümüzdeki çağ içinde büyük ve onulmaz bir inanış kriziyle çalkalanacaktır. Yetişkin İslâm öncüleri çıksaydı bu gerçeği hiç unutmayacaklardı. Hiç bir insan topluluğu dinsiz olamayacağına göre, ilerde bu ülkeler yeni ve canlı bir

din seçme durumuna geleceklerdir. Bu seçmede şüphe edilemez ki, İslâm ön plân alternatiflerinden olacaktır.

İslâm'ın doğuya doğru çağrısı, yanlış ve pörsümüş dinlerini bırakırken, ikinci bir yanlışlık yapıp bu sefer de batının bâtil dini olan Hıristiyanlığa saplanmamalarını belirtme ve evrensel tek gerçek din olan İslâm'a gelmelerini isteme yönünde olacaktır. Bu çağrı, ateş dininin de, güneş dininin de, Allah'ın dini yanında kül haline geleceğini doğululara anlatacaktır.

Afrikalılar klan medeniyetinden çağdaş medeniyete geçerken çok hızlı bir değişime uğramaktadırlar. Klan ölürken, klan putları ve klan kâhinleri de birlikte ölmektedir. Bunun sonucunda Afrikalılar dinsizlikle din değişimi arasında bir seçme yapmak durumuna gelmişlerdi. Gelişen oluş gösteriyor ki dinsizleşmiyorlar, yeni bir dine giriyorlar. Bunun da sosyolojik sebebi, medeniyet seviyeleriyle çağdaş medeniyet arasında açık ve seçik bir fark bulunması olsa gerek. Ve ne mutlu bir oluştursun ki, bu yeni medeniyet üyeleri hemen hemen kendiliklerinden İslâm'a sarılıyor. Kur'an'da çekirdeklenip boy atmış olan İslâm'ın çağrısı, böylece Afrika'da gündün güne ağızlarından ağızlarına ulaşmakta, İslâm'ın ışıklarıyla her- gün bir Afrika ırmağı Allah diyerek çağlamakta, her bahar, İslâm bâd-ı sabasını Afrika ülkelerinde estirmektedir. İslâm'ın çağrısı dünyanın her tarafında en yüksek tonuyla duyulduğu ve yükseldiği gün Afrika'nın dipdiri bir İslâm kıtası olduğu gün olacaktır.

Din ve Tanrıtanımazlara Çağrı

Dinin, insanın ilkel çağında, bilimin yokluğunda sırf bir evren yorumu olarak doğduğu iddiası oldukça basit bir iddiadır ve dinin karmaşık, derin gerçeğini açıklamaktan uzaktır. Madde içi teknikle ileri de olsa dinden kopmuş bir medeniyetin barbarlığı açıktır. İnsanoğlu, bilimde ve sanatta ilerledikçe, soyut kavramlara ve yaşayışlara daha yaklaşacak ve din ihtiyacı gözle görülür bir hal alacaktır. Bazı ilerlemeler sırasında dinden kopuşlar gibi görülen şey, gerçekte geçicidir ve sadece din buhranının bir anlık ensantanesidir. Rus feza pilotunun, "Göğe çıktım, fakat orada Tanrıya rastlamadım." sözü ilk bakışta dinle ne kadar alay anlamı taşırsa taşıyın, gerçekte din ihtiyacının ters taraftan ortaya en kesin ifadesiyle çıkmasından başka bir şey değildir. Bu bir barbar mantığıyla, aslında göğün daha ilk basamaklarında Tanrıyla karşılaşacağı ve cezaya çarpılacağı korkusunun korkmazlık zırhına bürülü tezahürüdür. O feza pilotu bir gün, Tanrıyla yalnız gökte değil yerde de karşılaşabileceğini, insanın göğe çıkmasının bir suç olmadığını, göğün tanrı ülkesi, yerin insan ülkesi olmayıp hepsinin Allaha ait bulunduğunu